

PIERKE DE BULTENAAR

Na lang ronddwalen bereikten Bakelandt en zijn bende eindelijk de plaats waar Isabella werd achter gelaten.

Bakelandt en zijn mannen gevoelden zich rustiger toen ze zagen, dat de bewoners der hoeve de vervolging gestaakt hadden en derhalve matigden ze hun spoed, ofschoon ze zo vlug mogelijk dit oord verlaten en naar de omstreken van Torhout, naar het Geuzenbos terugkeren wilden.

De kapitein geleidde zijn rovers tot bij het dorpje Burgt, op de linkeroever van de stroom.

— Wacht enige ogenblikken, ik kom onmiddellijk weer, zei hij.

Slechts in nog weinige huizen waren de dorpelingen reeds op. De meeste woningen waren nog gesloten.

Bakelandt begaf zich naar de grootste herberg der gemeente en klopte.

De waard opende een bovenraam en vroeg :

— Wie daar ?

— Ik, heer Verhoedt. Mijn vrouw moet onmiddellijk met mij vertrekken, antwoordde de rover.

— Zijt gij het... zo vroeg ! Het is nog nacht !

— Laat mij binnen ! hernam de rover ongeduldig.

— Ik kom, heer !

De deur werd geopend.

— Mijn vrouw moet onmiddellijk vertrekken met mij, zei Bakelandt, op gejaagde toon.

— Uw vrouw ?

— Wel ja... Is er wat gebeurd ?

— Maar, mevrouw is een uur geleden vertrokken.

— Reeds vertrokken ! herhaalde de kapitein verschrikt.

— Maar, ja, heer !

— Alleen ?

— Wel neen, iemand is haar komen halen uit uw naam !

Zou die persoon een bedrieger geweest zijn ?

— Hoelang is dat geleden ?

— Een klein uur... misschien ook maar een half uur ! Mevrouw moest onmiddellijk mee, want ge wachtte haar ! Ja, heer, ik ben onschuldig, ik kon niet weten, dat alles tegen uw wil geschiedde.

Bakelandt vloekte van woede.

— Uil, moet gij mijn wijf aan de eerste beste bedrieger meegeven ! riep hij woedend.

— Maar heer, hoe kon ik weten...

— Ze moesten uw herberg sluiten !

— Uw vrouw is toch vrijwillig meegegaan ! Bovendien, heer, ik laat mij niet beledigen. Gelief mij de rekening te betalen, en me dan met vrede te laten.

— De rekening betalen ! herhaalde Bakelandt spottend.

— Maar natuurlijk... De dienaar zei, dat gij alles zoudt voldoen, en ik vertrouw op uw eerlijkheid.

— Blijf er dan maar op vertrouwen !

BAKELANDT

The season
from
RANISES

www.bakelandt.nl

En Bakelandt wilde vertrekken.

— Halt! zo niet! riep de baas.

De roverhoofdman had de klink van de deur in de hand en keek nog eens om naar de herbergier.

Deze was vlug genaderd en plaatste zich tussen hem en de deur, terwijl hij met een flinke slag de hand liet vallen die de klink had vastgegrepen.

Bakelandt vloekte, zodat de baas hem met verbazing aankeek.

— Ik dacht dat ge een edelman waart! zegde hij spottend. Edellieden stellen zich gewoonlijk niet op zulke gemene wijze aan. Ik zal me vergist hebben.

Bakelandt voelde nu dat hij te ver was gegaan.

Hij had reeds een beweging gemaakt naar zijn zak om zijn pistool te grijpen en de herbergier neer te schieten, maar hij bedacht zich in tijd.

Het dorp was ontwaakt en 't was niet geraadzaam herrie te veroorzaken.

— Wel ja, beste man, antwoordde hij, denkt ge dat een edelman ook geen ogenblikken kent van opvliendheid en zijn woorden meet of weegt op een schaalte? Wij zijn in grove tijden waarin men grove woorden heeft geleerd. Ge moet me die woorden die, uit spijt en teleurstelling uit mijn mond gekomen zijn verontschuldigen. Ik heb in de laatste tijd reeds zoveel met mijn vrouw afgezien dat ik soms niet weet waar mijn kop staat.

— Ja, ja, dat kan allemaal waar zijn, maar men kent de vos aan zijn knepen.

Bakelandt wilde er verder niet op in gaan en om de zaak in eens door te hakken en verder te gaan vroeg hij wat hij schuldig was.

— Twee kronen zei de herbergier.

— In assignaten?

— Neen, dank u. Daar kan ik niets mede doen.

— Ge zijt nog al duur.

— Een edelman kan het betalen.

Bakelandt tastte in de zak en haalde er twee goudstukken uit.

— Geluk er mede! lachte hij.

— Tot uw dienst, heer.

En Bakelandt vertrok.

Zijn mannen wachtten geduldig.

— We kunnen nog niet naar Vlaanderen vertrekken, zei de kapitein. Isabella is niet meer in de herberg.

— Waar is ze dan? vroeg er een.

— Cartouche heeft haar laten oplichten... zo vermoed ik stellig, die fielt, die valsaard.

De rovers gaven door woeste woorden lucht aan hun toorn.

— Mannen, gaan wij onze Isabella in zijn macht laten? vroeg de hoofdman.

— Neen! klonk het.

— En wat zegt gij, Vuureter?

— Dat we Isabella moeten halen.

— Ge zijt van gedachte veranderd?

— Nu Cartouche dat heeft durven doen, zou het laf zijn heen te gaan, kapitein!

— Komt mee naar de heide!

De bandieten gingen stout door het dorp, en volgden de Scheldedijk bovenwaarts de stroom.

Maar de herbergier had de mannen gezien.

— Die edelman schijnt de aanvoerder van een bende rabauwen te zijn, mompelde hij. Daar moet ik meer van weten.

De waard ging aan de zoldertrap staan, en riep luid :

— Pierke !

— Hei baas ! klonk het.

— Kom naar beneden !

— Op mijn hoofd of op mijn benen baas ?

— Zoals ge wilt, als ge maar rap zijt !

't Volgende oogenblik stond een gebochelde knaap voor de herbergier, die niet had kunnen zeggen of zijn knechtje van de trap gelopen, gerold of gesprongen was, zo vlug was alles gegaan. En de zonderlinge jongen stak ook al in zijn kleren... of beter in zijn lompen.

— Hoor eens, Pierke...

— Ja, baas, met beide oren...

— De man van de vrouw die hier gelogeed heeft...

— De vermomde edelman baas...

— Wat bedoelt ge ?

— Die kerel is in geen kasteel grootgebracht en zijn wijf evenmin, baas. Maar ik moet luisteren...

— Welnu, die man is hier voorbijgekomen met een zestal ruwe kerels.

— Binders, zeker !

— Mogelijk, maar ik wilde dat juist weten. Ze zijn vertrokken in de richting van Rupelmonde.

— En ik moet ze volgen, baas ?

— Juist.

Pierke greep een homp brood, sneed behendig een stuk ham af... en sloop naar buiten.

— Pierke zal me wel nieuws brengen, dacht de waard. Ik kan gerust nog wat gaan slapen. Ha ! edelman, ge wilt me niet betalen... als de rekening u maar niet duurder komt te staan dan twintig livres !

En de herbergier keerde naar bed terug.

DE TERUGTOCHT.

Cartouche was met zijn mannen naar de heide vertrokken. Hij maakte echter een grote omweg, ging eerst naar Rupelmonde, voer over naar Hemiksem en begaf zich naar Kontich.

Niet ver van dit laatste dorp wachtte Marcel hem op.

't Was licht geworden en reeds van ver zag Cartouche dat zijn schildwacht niet alleen was.

— Gelukt ! juichte hij.

Marcel had Isabella van Male bij zich.

— Waar is Bakelandt ? vroeg het meisje.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
RAFFELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955